

— Κυρίκ, τὰ πάντα ἔτοιμα.

— Εἰς τὴν τράπεζαν! ἐφώνησε φαιδρῶς ὁ Λαμβέρτος· εἰς τὴν τράπεζαν! δὲν ἔχομεν καιρόν. Ἡ ἄμαξα τῶν ἀδελφῶν Ζολιόεφ δὲν περιμένει, τὸ γνωρίζετε.

— Εἰς τὴν τράπεζαν! ἐπανελάθεν ὁ Γεράρδος προσφέρων τὸν βραχιονά του εἰς τὴν κυρίαν Λαμβέρτου, ὅπως ὁδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της.

Ἡ Ἀδελαΐς ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχιονά τοῦ πατρὸς της.

Ἀποθέσας ἐπὶ τῆς γλῆς τὸ ἐπανορώριον, τὸν πῖλον, τὰ χειρόκτια καὶ τὰ πιστόλια, ὁ θαλαμηπόλος ἀπεχώρησε.

Ἐν ᾧ οἱ τέσσαρες συνδαιτυμόνες ἐγευμάτιζον, ὁ Λαμβέρτος προσφέρων ποτήριον οἴνου εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς πάντας εἶπε:

— Τί φρονεῖτε διὰ τὸ μέγαρον τοῦ Βλανημιαί, περὶ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου ὁμιλοῦμεν, διὰ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μέγαρον τοῦ Κ. δὲ Γραμβάλ;

Τὴν φορὰν ταύτην, ἀγωνιώσα καὶ εἰς ἄκρον τεταραγμένη ἡ Κ. Λαμβέρτου εἶπε καθ' ἑαυτήν:

— Καὶ πάλιν ἐκεῖνος! καὶ πάλιν ὁ Κ. δὲ Γραμβάλ!

Καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ ἀφίση νὰ πέσῃ τῶν χειρῶν της τὸ ποτήριον ὅπερ ὁ σύζυγός της τῇ προσέφερε.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ἡ ΘΗΡΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ.

Ὁ Ἴπποπόταμος, τὸ δυσμορφότερον πάντων τῶν θηρίων, πλεονάζει ἰδίως καθ' ὅλην τὴν μεσημβρινὴν Ἀφρικὴν καὶ ζητεῖ πάντοτε πρὸς κατοικίαν του τὰ εὐφορώτερα ἀκρωτήρια αὐτῆς. Ὅταν τὸ θηρίον τοῦτο φαίνεται ἐκ πρώτης ὀφθαλμοφανείας ἀνεπιτήδειον, τσοῦτον ἀξιοθαυμάσιως δύναται νὰ νήχεται καὶ νὰ βυθίζεται καὶ, τὸ περιεργότερον, νὰ βαδίζει ἐπὶ ὥρας εἰς τὸν πυθμένα τῶν ποταμῶν ὡς νὰ εὕρισκετο εἰς τὴν ξηράν.

Ὁ Ἴπποπόταμος ἔχει ἐπιβλαβὴ τινὰ ἰδιοτροπίαν, δηλαδή ὅποταν θὰ ἐξέλθῃ τῶν ὑδάτων πορεύεται ἀμέσως πρὸς τοὺς καλλιεργημέ-

νους ἀγρούς καὶ καταστρέφει διὰ τῶν ποδῶν τὰ σπαρτά· ἀλλ' οἱ κάτοικοι δὲν δύνανται νὰ τὸν καταδιώξωσιν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ὡς μὴ ἔχοντες πάντα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα.

Ἡ θήρα τῶν Ἴπποποτάμων εἶναι λίαν ἐπιφοβὸς καὶ ἐπικίνδυνος συνάμα, διότι μόλις παρατηρήσῃ τὸ θηρίον τὸν θηρευτὴν μέλλοντα νὰ τοξεύσῃ ὀρμᾷ κατ' αὐτοῦ καὶ ἢ τὸν κατασυντρίβῃ μὲ τοὺς πόδας του ἢ τὸν φονεύῃ σφίγγων τὸν λαιμὸν του διὰ τοῦ εὐρέως στόματός του.

Ἐν τούτοις πάντοτε ἐπιχειροῦσιν νὰ ἐξέλθωσι θηρευταὶ πρὸς θήραν τῶν Ἴπποποτάμων.

Τὰ ὅπλα δι' ὧν συνήθως φονεύουσι τὰ θηρία ταῦτα εἶναι:

1) Ἡ ἄρπη (εἶδος δρεπάνης), ἥτις εἶναι ὁμοία μὲ τὴν ἄρπην ἣν μεταχειρίζονται κατὰ τῶν κροκοδείλων μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ τῶν κροκοδείλων ἔχει τὴν αἰχμὴν ὀξυτέραν.

2) Ἡ ἀγκυρίς, ἥτις εὕρισκεται ἐξ δακτύλους κάτωθεν τῆς αἰχμῆς τῆς ἄρπης.

3) Ἡ λόγχη καὶ

4) Σχοινίον πολλὰ ἰσχυρόν.

Διαθέτουσι δὲ πάντα ταῦτα ὡς ἑξῆς:

Εἰς μὲ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ σχοινίου δένουσι τὴν ἄρπην ὀλίγον κάτωθεν τῆς ἀγκυρίδος, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ἄκρον κώδωνα κατασκευαζόμενον ἐξ ἐλαφροῦ ξύλου, ὅπως δεικνύει εἰς τὸν θηρευτὴν τὴν διεύθυνσιν τοῦ θηρίου ἐντὸς τῶν ὑδάτων μετὰ τὴν προσβολήν. Ὁ θηρευτὴς λαμβάνει διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὴν ἄρπην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σχοινίου καὶ τὸν κώδωνα ἐπὶ δὲ τῶν πλευρῶν του κρεμᾷ τὴν λόγχην. Οὕτως ὅπλισμένος βαδίζει πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ θηρίου, τὴν μὲν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς ἢ εἰς τὰς νήσους ὅταν κοιμᾶται, τὴν δὲ νύκτα ἐνεδρεῖται πλησίον τῆς ἀκτῆς, ἕως ὅτου ὁ Ἴπποπόταμος ἐξέλθῃ, κατὰ τὸ εἰς αὐτὸν εἰωθός, καὶ ἀρχίσῃ τὸ καταστρεπτικόν του ἔργον ἐπὶ τῶν ἐσπαρμένων γαιῶν. Ἀμα ὁ θηρευτὴς παρατηρήσῃ τὸν Ἴπποπόταμον ἐξερχόμενον τῶν ὑδάτων πλησιάζει πρὸς αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν ἑξ ἢ ἐπτὰ βημάτων καὶ ρίπτει πρῶτον τὴν λόγχην· καὶ ὅταν ἴδῃ ὅτι κτύπημα δὲν ἐπέτυχε καιρίως, ρίπτει καὶ τὴν ἄρπην μετὰ μεγάλης ὀρμῆς δυνάμεως, ἵνα εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ σώματος καὶ ἡ ἀγκυρίς. Μετὰ ταῦτα ὁ θηρευτὴς ρίπτει χαμικὶ καὶ προσπαθεῖ παντοίαις δυνάμεσι νὰ κρατήσῃ τὴν ὀρμὴν τοῦ θηρίου, ἀλλὰ τοῦτο ἀποβαίνει ἀδύνατον, καθότι ὁ Ἴπποπόταμος

οὐδέποτε τρωθεὶς φονεύεται ἀμέσως. Ἄμα λοιπὸν τραυματισθῇ ὁ Ἴπποπόταμος ὁρμᾷ νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς τῶν βάτων καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ ὕδατα, σύρει δὲ μεθ' ἑαυτοῦ πάντα τὰ εἰς τὸ σῶμά του ἐμπεπηγμένα ὄπλα· ὁ κώδων ὡς ἐλαφρὸς ἐπιπλέει τοῦ ὕδατος καὶ δεικνύει εἰς τὸν θηρευτὴν τὴν διεύθυνσίν του, ὅστις παρατηρεῖ ποῦ θὰ ἐξέλθῃ.

Ὅποταν ὁ Ἴπποπόταμος προσβληθῇ μετ' ἐπιτυχίας καὶ εἰσδύσῃ ἐντὸς τῶν ὑδάτων, σπεύδουσιν οἱ θηρευταὶ εἰς τὰ πλοιάριά των καὶ ἀκολουθοῦσιν ἡσύχως τὸν ἐπιπλέοντα ξύλινον κώδωνα εἰς τὸν ὁποῖον προσθέτουσι μακρὸν σχοινίον καὶ μετὰ ταῦτα εἰσέρχονται ἐντὸς μεγάλης λέμβου, ἣτις συμπράττει τὰ μέγιστα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ των. Ἐκ τῆς λέμβου ἔλκουσι τὸν Ἴπποπόταμον διὰ τοῦ σχοινίου πρὸς ἑαυτοὺς, οὗτος δὲ ἕνεκα τῆς ἀγκυρίδος αἰσθάνεται πόνους οἵτινες αὐξάνουσι τὴν λύσσαν του. Ἐπὶ τέλους ἐλκόμενος πλησιάζει πρὸς τὴν λέμβον καὶ ἅμα ἰδὼν αὐτὴν ἀμέσως ζητεῖ νὰ εἰσπηδήσῃ, ἀλλ' οἱ θηρευταί, ἄνδρες ἐπιτήδαιοι, ρίπτουσιν ἔτι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ των πέντε ἢ ἑξ ἄρπας καὶ λόγχας· ἅμα δὲ πλησιάσῃ ὀλοτελῶς τὴν λέμβον, ἔχουσι σιδηροὺς μοχλοὺς, δι' ὧν κτυπῶσι τὴν κεφαλὴν του καὶ οὕτως φονεύεται. Μετὰ ταῦτα ἐκδέρεται καὶ κόπτεται εἰς τεμάχια ζυγίζοντα ὑπὲρ τὰς 20 ὀκάδας, ἐπειδὴ ὑπὸ πολλῶν ἀναφέρεται ὅτι εἰς εὐτραφῆς καὶ ἡλικιωμένος Ἴπποπόταμος δύναται νὰ ζυγίσῃ ὅσον τέσσαρας ἢ πέντε βόας.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Γ. Ν. ΠΙΛΑΒΙΟΣ.

ANON.

Λέγουσιν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἀπουσία· Ὅχι· ἡ ἀπουσία εἶναι θάνατος.

Ταξειδίον εἶναι τὸ ἀναγενναῖσθαι καὶ ἀποθνήσκειν καθ' ἑκάστην στιγμὴν.

V. Hugo.

Μωρὸς καὶ ἄφρων, ὅστις ἰδιώτης ὢν, τοὺς ἰσχυροὺς εὐεργετεῖ καὶ βασιλεῖς. Τὸ στήριγμά του εὐλογεῖ εὐγνωμονῶν ὁ ἀσθενής, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ βάρος του ὁ ἰσχυρὸς συντρίβει βλασφημῶν αὐτό.

Αἱ ἀναμνήσεις εἶναι βᾶκτρον γάρατος, ὡς αἱ ἐλπίδες πτέρυξ τῆς νεότητος.

Δ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Ὅταν ἐντὸς μας ἡ χαρὰ ἢ λύπη ἐκχυλίσῃ, λαλεῖ τις μὴ παρατηρῶν πρὸς τίνα θὰ λήσῃ.

Α. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

Ἡ εὐαισθησία εἶναι δῶρον τῆς φύσεως, ὡς ὁ ἐγωϊσμός ἐλάττωμα τῆς καρδίας.

Ὅταν ὁ ἔρως ᾔναι ἀληθὴς ἡ καρδία εἶναι φλύαρος.

Paul de Kock.

Τὸ ἥμισυ τῆς ἀρετῆς ἀφαιρεῖ ὁ εὐρεὶς ὁ φθαλμοὺς ἔχων Ζεὺς ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἐκείνον, ὃν καταλαμβάνει ἡμέρα δουλείας.

Ἀτοπον εἶναι τὸ νὰ κακοποιῶσιν οἱ πολλοὶ ἓνα.

ΟΜΗΡΟΣ.

Εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ χρόνος, καθὼς τ' ἄνθ' εἰς [τὸν λειμῶνα,
τ' ἄστρο φέει καὶ μαραίνει,
καὶ τῆς φύσεως ὑφαίνει μία χεὶρ του τὸν [χιτῶνα
ἄλλη δὲ τὸν ἀποξάινει.

Π. ΣΟΥΓΙΣΟΣ.